

สี่พันตร

บทที่ 9

“องค์หญิงเพคะ”

เสียงเรียกอ่อนๆ ของนางระพีทำให้ ดวงพักตร์องค์หญิงสุดาวดี เกรียดยิ่งขึ้นเคื่องรับสั่งตรอน

“อย่าเพิ่งกังวลใจได้ไหมพี่ระพี ฉันกำลังเหนื่อยจริงๆ นะ”

“แต่ว่าท่านแม่ทรงรอฟังข่าวจากองค์หญิงนะเพคะ”

“ทำไมไม่เรียกว่าเสด็จพระองค์หญิง” สุรเสียงเธอเกรี้ยว

“เสด็จพระองค์หญิง..... ระพีขอประทานอภัย.....”

“พี่ออกไปได้แล้ว”

นางยอบกายวิงวอน “เสด็จพระองค์หญิงของระพี... เหตุใดไม่ทรงเป็นห่วงพระพี่นางบ้างเพคะ ไหนทรงรับปากไว้ว่า.....”

เธอหันขวับ ดวงเนตรคมเข้มส่งประกายวาววาว

“พื่อย่ามาบอกนะ ว่าฉันจะต้องคิดอะไร ต้องรู้สึกยังไง..!

ฉันรู้ว่าเวลาไหนควรหรือไม่ควรทำอะไร ก็ในเวลานี้หากฉันเคลื่อนไหว เรื่องนักโทษในถ้ำแล้วมีการปล่อยตัว หากเรื่องรู้มาถึงทางนี้ แล้วอะไรจะมาเป็นเครื่องค้ำประกันว่าฉันจะไม่ถูกส่งตัวกลับไปถูกขังอีก! ทุกคนเป็นห่วงพระพี่นาง ก็แล้วฉันล่ะ แต่เล็กมา มีใครมาใส่ใจเหลียวแลบ้าง ฉันได้รับความไม่เป็นธรรมนานถึงยี่สิบปี ตอนนี้เพิ่งจะมีโอกาสเริ่มต้นแล้วทำไมถึงอยากจะทำลายกันนัก.....”

นางระพีหน้าสลดก้มหน้าหนึ่งไม่กล้าสอดแทรก สุรเสียงองค์ครุณี แม้ไม่ดังเกินกว่าการสนทนาในระหว่างสองคน แต่ก็เกรี้ยวจัด

“พิธีมงคลใกล้เข้ามาทุกที ทุกวันนี้ฉันต้องเรียนต้องรู้ทุกอย่าง เหนื่อยจะแยะอยู่แล้ว พื่อย่ากังวลใจอีกได้ไหม..! เอาละ พื่อย่าออกไป..! ถ้าไม่ได้เรียกก็จะอย่าเข้ามากังวลใจอีกเป็นอันขาด เห็นหน้าพี่ที่ไร ฉันต้องมีเรื่องไม่สบายใจทุกที”

นางระพีได้แต่ยอบกายถวายคารวะจำใจล่าถอย

องค์หญิงสุดาวดีไม่โปรดนางอีกแล้ว เตี้ยวันี่ทรงเรียกใช้ แต่นางข้าหลวงชาวหัสดิน เพราะรำคาญที่นางเพียรบเร้าเรื่องที่ได้รับบัญชาจากพระนางดาราวดี ให้คอยทูลเตือนที่เคยทรงให้สัญญาไว้ ทุกครั้งองค์ครุณีก็บ้ายเบียงแล้วยังแสดงความโกรธเกรี้ยว

พระนางดาราวดีวางพระราชสาส์นทูลเชิญและหมายกำหนดการ งานพิธีอภิเษกสมรสลงด้วยพระพักตร์รินทมห่มหมอง... ทรงรับสั่งแก่องคมนตรีและเสนาบดีฝ่ายทูตที่เข้าเฝ้าด้วยสุรเสียงท้อแท้

“ที่จริงฉันตั้งใจจะไป แต่ตอนนี้มีปัญหาขัดข้องหลายประการ ทั้งสุขภาพก็ไม่อำนวย จึงจะไม่ไปร่วมงานพิธีด้วย ขอให้พวกท่านดำเนินการไปตามหน้าที่และหมายกำหนดการก็แล้วกัน”

“ทูลกระหม่อม พระองค์สมควรจะเสด็จร่วมในพระราชพิธี อย่างยิ่งพะยะคะ การที่พระมารดาขององค์เจ้าสาวไม่ปรากฏพระองค์ จะไม่เป็นผลดีต่อความเข้าใจของทางหัสดินเลยพะยะคะ”

“ฉันมีเหตุผลมากมายซึ่งจิตใจที่ไม่อาจจะบอกใครได้ การไม่ไปร่วมพิธีนั้นแหละเป็นการดีที่สุดแล้ว”

ไม่ว่าองคมนตรีและเสนาบดีฝ่ายทูตจะบังคมทูลอย่างไร พระนางก็ทรงยืนกรานปฏิเสธ ทรงรวบรัดตัดจบการสนทนา แล้วปลีกพระองค์จากห้องรับรองตื้อๆ ทิ้งให้คณะเข้าเฝ้าต้องรอดอยทำอะไรไม่ถูก ที่สุดก็ชักชวนกันกลับด้วยความผิดหวัง

การยืนกรานปฏิเสธไม่ยอมเสด็จไปร่วมในงานพิธีอภิเษกสมรส ทำให้องค์กษัตริย์กริ้วจัด มีพระบัญชาให้พระนางเข้าเฝ้าเป็นการด่วน

เสด็จเจ้าอัครราชแม่ทรงกริ้ว แต่ครั้นเห็นความหม่นหมอง เจ็บป่วยตรอมตรมของพระชนิษฐิราช ก็อดสงสารไม่ได้ นอกจากนี้ ทรงลำบากพระทัยที่ธิดาคนโตของนาง กำลังทรงเกียรติยศอำนาจ ประโยชน์ยิ่งใหญ่ต่อบ้านเมือง แต่ธิดาคนเล็กกลับต้องรับโทษถึงแก่ชีวิต

สุรเสียงรับสั่งเครียดขม

“เจ้ายืนยั้นไม่ไปร่วมงานแต่งงานของลูกสาว มีเหตุผลสมควรใดจงพูดออกมา หากเหตุผลของเจ้าฟังไม่ขึ้น การปฏิเสธครั้งนี้เท่ากับเป็นการหมิ่นเกียรติของเราและแผ่นดิน... แม้เราไม่ลงโทษ แต่เจ้าในฐานะพระราชวงศ์ก็สมควรละอายใจอย่างยิ่ง”

พระนางเชอกัมพระพักตร์ สุรเสียงรินท

“ขอเดชะพระอาญาไม่พินเกล้า หม่อมฉันซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อ พระองค์และราชวงศ์โสฬสทุกลมหายใจ ไม่เคยคิดเป็นอื่นเลยพะคะ”

“รู้ไหมว่าหากเจ้าไม่ไปร่วมงานครั้งนี้จะทำให้เกิดผลเสียหาย”

“หม่อมฉันการวะพระบาทขอพระราชทานอภัย แต่ว่าเป็นการ เหลือวิสัยที่หม่อมฉันจะทนฝืนสังขารและความรู้สึก แล้วเดินทางไปร่วม พิธีอันเป็นมงคลนี้ได้... หม่อมฉันเจ็บป่วยทั้งกายใจจนแทบจะทรงกาย ไว้ไม่ไหว เหตุผลทั้งหลาย พระองค์ก็ทรงทราบที่อยู่แล้วพะคะ”

สุรเสียงรับสั่งตอบอ่อนโยนลง

“เราเห็นใจ เจ้าเป็นแม่ย่อมต้องรักสงสารลูก แต่ถึงอย่างไร คำพิพากษาให้ถวายชีวิตต่อพระแม่จันทราภินับว่าเป็นความปรานีสูงสุด เท่าที่ผู้กระทำผิดร้ายแรงจะได้รับอยู่แล้ว... เจ้าอย่าลืมนึกว่าบรรพสตรี หลายพระองค์มุ่งหาทางสวรรค์ด้วยการถวายตนบำเพ็ญเพียรในถ้ำนั้น จนถึงที่สุดของชีวิต จึงเรียกกันว่าเป็นถ้ำศักดิ์สิทธิ์... ถือว่าเป็น การตายที่น่ายกย่องสรรเสริญ”

“แต่ลูกหญิงไม่ได้ขังตัวเองในถ้ำด้วยความสมัครใจแม้แต่หน่อย...”

“ลูกเจ้าทำผิดก็ต้องว่าไปตามผิด เจ้าจงยอมรับชะตากรรมของลูก แต่โดยดี ดวงวิญญาณบรรพบุรุษจะได้สรรเสริญ คุณความดีของเจ้า จะได้รับการโฆษานไปตรานานเท่านาน”

พระนางดาราวดี ใต้แต่ก้มพระพักตร์กรรแสง

“ดาราวดี อย่าโศกเศร้าให้มากไปเลย ถึงอย่างไรเจ้าก็มีลูกหญิง คนโตที่น่ารักน่าภาคภูมิใจ เจ้าปฏิเสธไม่ไปร่วมงานมงคลของนาง นอกจากนางจะน้อยใจแล้วยังจะเป็นที่กล่าวขานกันไปในทางลบ...

เรื่องของหญิงดาวถูกปิดเป็นการลับไม่มีใครล่วงรู้ การที่เจ้าบิดพลัว เช่นนี้ รังแต่จะเป็นที่สงสัยเพ่งเล็ง แล้วความจริงอาจจะถูกขุดคุ้ยออกมา ประณามตัวเจ้าเองที่เป็นแม่ของราชินิกุลที่ทรยศต่อแผ่นดิน”

“แต่พระองค์เคยทรงสัญญาไว้ว่าหลังจากหญิงเดือนเดินทางถึง ्हัสตินแล้ว จะทรงทบทวนพิจารณาคำพิพากษาอีกครั้งหนึ่งนะพะคะ”

“เรื่องนี้เราได้ทบทวนดูแล้ว ลูกสาวเจ้าเมื่อถวายตัวแก่พระแม่ ทั้งเราและเจ้าต่างควรต้องวางตัววางใจไม่ควรยุ่งเกี่ยวใดๆ อีกทั้งสิ้น”

พระนางดาราวดีทรงเข้าพระทัยดี องค์กษัตริย์รักหลงหลาน คนหนึ่ง ซิงซังอีกคนหนึ่ง เป็นเพราะคำทำนายของโหรหลวงเมื่อครั้ง เธอทั้งสองมีพระประสูติกาล โสมโสภณจะนำมาซึ่งเกียรติยศ ขณะที่ สุดาวดีซึ่งกำเนิดในฤกษ์ยามที่แตกต่างเพียงชั่วครู่ กลับถูกทำนาย ทักว่าจะนำความสันคลอนเสื่อมเสียมาสู่ราชบัลลังก์

ฝ่าแผ่นดินน้องจึงถูกจำกัดกีดกันควบคุมบังคับมาแต่เล็ก.....

“เรื่องนี้เราเองก็ลำบากใจเป็นที่สุด แต่กรมพิพากษาเห็นว่า ลูกสาวคนเล็กของเจ้ามีจิตใจแข็งกร้าวดีธรรพ์ไม่รู้ผิดรู้ชอบ หากได้รับการอภัย ไม่เพียงไม่เกิดประโยชน์ยังอาจเป็นโทษใหญ่หลวงในภายหลัง ดังนั้นจึงให้คงคำสั่งคุมขังในถ้ำศักดิ์สิทธิ์ ถวายชีวิตแต่พระแม่.....

เราเห็นแก่คุณความดีของเจ้าที่จงรักภักดี และยังเห็นแก่หญิงเดือน ที่อุทิศตนต่อราชการแผ่นดิน ลูกสาวคนเล็กของเจ้าจึงได้รับการปรานี...”

สุรเสียงอ่อน ทว่าทรงไว้ซึ่งเดชอำนาจ

“นางจะได้รับน้ำและอาหารอย่างดีตลอดไป สามารถมีชีวิตอยู่ บุษบาพระแม่ ถือศีลปฏิบัติธรรม ขัดเกลาสงบจิตใจ ได้นานเท่าที่ต้องการแต่หากว่านางใคร่ตายเราก็ได้มอบโอสถอมฤต ที่จะนำดวงวิญญาณ ของนางสู่สวรรค์ นางจะไม่ได้รับความทุกข์ทรมานใดๆ จากยานี้ทั้งสิ้น”

พระนางดาราวดีส่งเสียงกันแสงอย่างสุดจะหักห้ามใจได้

“แต่ถึงอย่างไรก็ต้องตายอยู่ดี... หามีใดแตกต่างไม่พะคะ...”

“ลูกเจ้าได้ตายอย่างเป็นสุขภายใต้เบื้องพระบาทองค์พระแม่ เช่นเดียวกับที่บรรพสตรีเคยปฏิบัติมา นับเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้ว”

ร่างที่หมอบราบสะอื้นแรงด้วยความรันทด.....

แต่ว่าในที่สุด... ด้วยการตัดสินใจที่เด็ดขาด พระนางดาราวดี

ก็รวบรวมความกล้า บังคมทูลว่า

“ฝ่าบาท... ที่พระองค์ทรงรับสั่งมานับเป็นพระกรุณาล้นพ้น...

แต่ว่า... หม่อม... หม่อมฉันยังมีเรื่องจะบังคมทูลอีกเรื่องหนึ่งพะคะ”

“มีเรื่องใดอีกหรือ น้องหญิง”

“หม่อม... หม่อมฉันเกรงว่า... ผู้ที่อยู่ในถ้ำจะเป็นหญิงเดือน ไม่ใช่หญิงดาวพะคะ”

องค์กษัตริย์นิ้วพระพักตร์ สุรเสียงเข้มอย่างกร้าว

“เจ้าพูดเรื่องไร้สาระอะไร ถึงเราจะปี่ชายที่เมตตาเจ้า แต่ไม่ใช่เพื่อนเล่น จะพูดอะไรออกมา จงคิดให้ถี่ๆ ก่อน”

พระนางดาราวดีสะท้านทูลร่อนรน “ฝ่าบาทโปรดทรงเมตตา
ขอพระองค์โปรดบัญชาให้เปิดปากถ้าเพื่อตรวจดูให้แน่เถิดเพคะ”

“ถ้าถูกปิดแล้วด้วยพิธีศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าจะใครก็สั่งให้เปิดไม่ได้”

“แต่พระองค์ย่อมจะทำได้เพคะ”

“เราเป็นกษัตริย์ยิ่งทำอะไรตามใจชอบไม่ได้ ความถูกต้องย่อม
ต้องนำหน้า ไม่เช่นนั้นจะปกครองคนทั้งแผ่นดินได้อย่างไร... แต่ว่า...”
ทรงล้งเล็รับสั่งถาม “อะไรทำให้เจ้าคิดว่าผู้ที่อยู่ในถ้าเป็นลูกสาวคนโต
แทนที่จะเป็นคนเล็ก”

พระนางอ้ออึ้ง “หญิงเดือนรักน้องอาจทำอะไรที่คนอื่นไม่คาดคิด
เพคะ ก่อนเดินทางไปหัสติน ลูกแหว่ไปเยี่ยมน้องที่ถ้า และ...และ
หลังจากนั้นลูกก็เปลี่ยนไป... หม่อมฉันจึงใคร่ทูลขอโอกาสให้ลูกสาวใน
ถ้าได้คารวะพระบาทสักครั้ง... เพียงครั้งเดียวเท่านั้นเพคะ”

องค์อัครราชทรงนิ่ง รำลึกได้ถึงสีหน้าท่าทีที่ผิดแปลกของ
องค์ภคินิยามครั้งที่นำคณะผู้เดินทางเข้าเฝ้า ทรงสังหรณ์พระทัยวูบ
แต่ที่สุดก็สิ้นพระพักตร์

“นี่เป็นเรื่องเหลวไหล เราจะไม่รับฟังอีกแล้ว”

พิธีเชกสมรสระหว่างองค์หญิงราชภคินิยามขององค์กษัตริย์โสฬส
กับเจ้าชายราชบุตรหัสติน เกิดขึ้นในท่ามกลางพระญาติวงศ์ของทั้งสอง
แคว้นรัฐ ราชอาณาจักรจากนานาประเทศ เสนาบดีและประชาชน
ชาวหัสติน... ผู้แทนพระองค์ฝ่ายเจ้าสาว คือพระราชวงศ์ซึ่งส่วนหนึ่ง
เสด็จล่วงหน้ามาก่อนวันงานเพื่อเตรียมการต่างๆ และอีกส่วนหนึ่ง
เสด็จตามมาเพื่อร่วมงานพิธีโดยเฉพาะ ไม่มีพระชนนีขององค์เจ้าสาว
นอกจากสาส์นจากพระราชสำนัก ซึ่งแจ้งถึงความสุดวิสัยทางด้านสุขภาพ
ร่างกายที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน

เรื่องนี้เป็นที่สังเกตทุกถาม องค์เจ้าสาวทรงได้รับคำถามซ้ำๆ
เป็นที่รบกวนพระทัย แต่ก็ต้องฝืนยิ้มพระโอษฐ์รับสั่งตอบเสมือนไม่มี
ความขุ่นข้องครั่งแล้วครั่งเล่า แต่บรรยากาศเฉลิมฉลองที่ปกคลุมไปทั่ว
และความยินดีปรีดีเปรมที่ปรากฏอยู่บนทุกใบหน้า ทำให้ข้อกังขานั้น
ถูกลืมเลือนมองข้าม... ราชทูตและพระราชวงศ์โสฬสที่เสด็จร่วมในพิธี
ต่างก็ให้คำตอบในทางเดียวกัน ไม่มีผู้ใดเฉลียวใจที่พระมารดาของ
องค์เจ้าสาวไม่มาปรากฏพระองค์ในงานพิธีอันทรงเกียรตินี้ ซึ่งยังเป็น
งานสำคัญที่สุดของสตรีซึ่งจะมีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในชีวิต

พระราชวงศ์โสฬสที่มาร่วมพิธี ไม่ได้ทรงทราบเรื่องขององค์
ภคินิยาม ที่ร่วมก่อการร้าย จนถูกพิพากษาให้ถวายชีวิตในถ้าศักดิ์สิทธิ์
เพราะเรื่องถูกปกปิดไว้ แม้จะมีเสียงซุบซิบกันอยู่บ้างก็ไม่มีใคร
กล้าพูดกล้าถามเพื่อขอคำยืนยันข้อเท็จจริง

พระญาติสูงวัยรับสั่งถามว่า “เจ้านางองค์น้องตอนนี้อยู่ที่ไหนหรือ
เหตุใดไม่มาร่วมงานพิธีด้วย”

องค์เจ้าสาวยิ้มสรวลตอบอ่อนหวาน “เธอกำลังปฏิบัติภารกิจ
สนองพระบรมราชโองการอยู่ที่สันติบุรีเพคะ”

“นั่นซิ ทุกครั้งก็ได้ยืนยันนางไปปฏิบัติภารกิจอยู่ที่นั่นที่
ตอนนี้นางทำอะไรหรือ”

“ปฏิบัติธรรมเพคะ”

“ดีจริง เจ้าเหนือหัวพระองค์ก่อนก็ทรงโปรดปรานน้องหญิง
ของเธอมากกว่าหลานคนใด ได้ยินว่าทรงโปรดให้ปฏิบัติภารกิจ
ตลอดมาไม่ใช่หรือ ถึงไม่มีใครได้พบเห็นนางเลย”

องค์เจ้าสาวยิ้มพระโอษฐ์พริ้มเพรา ในกิริยาอาการอ่อนน้อม
ซดซ้อย ประกายพระเนตรกลับคุโชนแรงกล้า

พระบรมราชโองการของกษัตริย์พระองค์ก่อนมาจนถึงพระองค์นี้
ทำให้เธอต้องระเหระหนจากบ้านครั้งแล้วครั้งเล่า จนไม่อาจจะรู้สึกได้ว่า
ที่ใดเป็นบ้าน แต่กลับเป็นที่เข้าใจในหมู่พระญาติ ว่าเธอเป็นที่รัก
โปรดปรานไม่แพ้พระพี่นาง ได้ปฏิบัติ งานพิเศษเพื่อสนองพระราชดำริ
อยู่เสมอ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ไม่ใช่ภายใน ก็นอกอาณาเขตราชอาณาจักร

จนที่สุด เธอก็ถูกพิพากษาให้ถวายตัวบำเพ็ญกรรมบูชาพระแม่
จนกว่าจะตาย ในถ้าศักดิ์สิทธิ์ เพราะเป็นหนทางเดียวที่จะกำจัดเธอ
ด้วยความตายโดยไม่ทำให้พระราชวงศ์ต้องมัวหมอง

นี่ถึงครั้งใด องค์หญิงสุดาวดีก็รู้สึกโกรธแค้นเป็นที่สุด.....